

Rok 1907.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXIV. — Wydana i rozesłana dnia 31. października 1907.

Treść: *Nr* 245. Reskrypt, dotyczący zaprowadzenia nowego, ogólnego środka denaturacyjnego.

245.

Reskrypt Ministerstwa skarbu z dnia 26. października 1907.,

dotyczący zaprowadzenia nowego, ogólnego środka
denaturacyjnego.

W porozumieniu z królewskim węgierskim Ministerstwem skarbu zmienia się postanowienia rozdziału I., l. 2., lit. *a*), *d*) i *e*) załącznika B do przepisu wykonawczego o podatku od wódki z dnia 21. lipca 1899., Dz. u. p. Nr. 130., w sposób następujący:

Jako ogólny środek do denaturowania służy mieszanina składająca się z 19 części objętościowych wysoku drzewnego, 2·5 części objętościowych zasad pirydynowych, 2·5 części objętościowych benzolu i 1 części objętościowej przymieszki, której skład oznaczy Ministerstwo skarbu.

Ogólny środek denaturacyjny należy znieść z wódką, która ma ulec denaturowaniu, w stosunku 2·5 litra na każde 100 litrów czystego alkoholu.

Ogólny środek do denaturowania sporządzać można jedynie w mieszalniach urzędowo do tego upoważnionych, te zaś dostarczać go mogą tylko w naczyniach zaopatrzonych urzędowym zamknięciem, z wykluczeniem handlu pośredniczącego, wprost tym osobom, które uzyskały pozwolenie do denaturowania wódki zapomocą ogólnego środka denaturacyjnego.

Przedsiębiorca mieszalni sprowadzać może wysok drzewny, zasady pirydynowe i benzol z dowolnego źródła. Składniki te muszą jednak posiadać własności podane w załącznikach *A*, *B* i *C* i wskutek tego, przed użyciem do przyrządzenia ogólnego środka denaturacyjnego, ulec zbadaniu ze strony c. k. chemiczno-rolniczej Stacji doświadczalnej w Wiedniu (II., Trunnerstrasse 3.), według wskazówek zawartych w powołanych wyżej załącznikach.

Załączniki
A, *B* i *C*.

Co do potrzebnego w tym celu podjęcia próby obowiązywać mają i nadal postanowienia lit. *d*) powołanej na wstępie.

Przedsiębiorca mieszalni winien sprowadzać domieszkę, potrzebną celem przyrządzenia ogólnego środka denaturacyjnego z c. k. chemiczno-rolniczej Stacji doświadczalnej w Wiedniu za zwrotem kosztów: domieszka ta wydawana będzie w flaszках zaopatrzonych urzędowym zamknięciem.

Zapas przepisanego obecnie ogólnego środka denaturacyjnego w stanie gotowym, jaki z chwilą, gdy rozporządzenie niniejsze zacznie obowiązywać, znajdowałby się w mieszalniach i u zajmujących się denaturowaniem, może być użyty w czasie obowiązywania odnośnych certyfikatów.

Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej w dniu 10. listopada 1907.

Korytowski wtr.

Załącznik A.

Wskazówka pod względem badania wysoku drzewnego.

1. Zabarwienie.

Wysok drzewny powinien być bezbarwny lub mieć słabe zabarwienie żółtawe.

Celem przeprowadzenia próby na zabarwienie należy napełnić flaszeczkę próbną wysokiem drzewnym do pełna i położyć ją obok zabarwienia typowego na białym papierze tak, aby barwę warstwy wysoku drzewnego o grubości 5 centymetrów można było porównać z zabarwieniem typowym.

Jako flaszeczki próbnej używa się flaszeczki z szkła bezbarwnego o ścianach równoległych, przy której ściany równoległe oddalone są wewnątrz (w świetle) na 5 centymetrów.

Jako typowe zabarwienie służy płyta szklana o pewnym zabarwieniu żółtawym. Można ją sprowadzić za pośrednictwem c. k. chemiczno-rolniczej Stacji doświadczalnej w Wiedniu za zwrotem kosztów.

2. Destylacja.

Do kolby metalowej o pojemności około 300 centymetrów sześciennych daje się 100 centymetrów sześciennych wysoku drzewnego; na kolbie umieszczona jest szklana rura płomienna, zaopatrzona kulką, która przy pomocy podpory bocznej połączona jest z przyrządem oziębiającym Liebiga. Przez górny otwór rury płomiennej wprowadza się termometr urzędownie uwierzytelniony o podziałce studzielnej w ten sposób, aby jego zbiornik rtęciowy sięgał poniżej nasady podpory bocznej. Podziałka termometru musi znajdować się powyżej swej połowy w przestrzeni, gdzie wywiązuje się para. Kolbę ogrzewa się tak umiarkowanie, aby odchodzący destylat jedynie pojedynczymi kroplami wypływał z chłodnika. Destylat zbiera się do cylindra szklanego, zaopatrzonego podziałką stopniową; przy stanie termometru 80° Celzyusza i przy prawidłowym stanie barometru 760 milimetrów powinno przejść co najmniej 90 centymetrów sześciennych.

Jeżeli stan barometru różni się od stanu prawidłowego, natenczas należy przerwać destylację przy temperaturze, która za każde 30 milimetrów, o jakie stan barometru jest wyższy względnie niższy od stanu prawidłowego, ma być o 1 stopień Celzyusza wyższą względnie niższą od 80° Celzyusza; na przykład przy stanie barometru 750 milimetrów musi destylat obejmować już co najmniej 90 centymetrów sześciennych, w chwili, gdy termometr wskazuje dopiero 79·7° Celzyusza.

3. Mieszalność z wodą.

Rozczyn utworzony z 5 części objętościowych wysoku drzewnego i 95 części objętościowych alkoholu winien przy zmieszaniu z podwójną ilością wody destylowanej dawać mieszaninę jasną, słabo tylko mieniącą się.

4. Zachowanie się wobec rozczynów solnych.

Przy zakłóceniu 25 centymetrów sześciennych wysoku drzewnego z 50 centymetrami sześciennymi nasyconego rozczyну saletry chilijskiej w wodzie powinno wydzielić się na powierzchni wodnistej płynu przynajmniej 3 centymetry sześciennie olejistej warstwy. Do przeprowadzenia tej próby służy kolba szklana, zamykana korkiem szklanym, której szyjka podzielona jest na ćwierci centymetrów sześciennych. Aż do przedziałki pierwszej, umieszczonej na dolnym końcu szyjki mieści kolba 50 centymetrów sześciennych, aż do ostatniej przedziałki 75 centymetrów sześciennych. Zakłócanie powinno odbywać się w sposób umiarkowany, w kierunku poziomym i trwać pół minuty.

5. Zachowanie się wobec wodorotlenku sodu.

Przy zakłóceniu 20 centymetrów sześciennych wysokości drzewnego z 40 centymetrami sześciennymi wodorotlenku sodu o gęstości 1·30 powinno się wydzielić po upływie pół godziny co najmniej 7 centymetrów sześciennych warstwy oleistej.

6. Pochłanianie bromu.

Do flaszeczki z bezbarwnego szkła, zaopatrzonej w szlifowaną zatyczkę, o pojemności 200 centymetrów sześciennych daje się 100 centymetrów sześciennych roztworu soli bromowych, który na litr zawiera 2·447 grama bromianu potasowego i 8·719 grama bromku potasowego.

Przed odważeniem należy sole suszyć przez dwie godziny przy ciepłocie 100 stopni. Do odmierzzonego roztworu soli bromowych dodaje się 20 centymetrów sześciennych rozcieńczonego kwasu, składającego się z 3 części objętościowych wody a 1 części objętościowej zgęszczonego kwasu siarkowego; poczym ochładza się mieszaninę aż do 17·5° Celzjusza, trzymając flaszeczkę zamkniętą. Następnie wpuszcza się z pipety 10 centymetrów sześciennych wysokości drzewnego i obserwuje się barwę mieszaniny przy kilkakrotnym zakłóceniu. W ciągu 12 minut po dodaniu wysokości drzewnego musi nastąpić zupełne odbarwienie.

Załącznik B.

Wskazówka pod względem badania zasad pirydynowych.

1. Zabarwienie.

Próba na zabarwienie odnośnie do zasad pirydynowych odbywa się przy pomocy tego samego zabarwienia typowego i w drodze tego samego postępowania, co próba na zabarwienie odnośnie do wysoku drzewnego.

2. Zachowanie się wobec chlorku kadmowego.

10 centymetrów sześciennych roztworu 1 centymetra sześciennego zasad pirydynowych w 100 centymetrach sześciennych wody miesza się z 5 centymetrami sześciennymi 5 procentowego, wodnistej roztworu czystego, wolnego od wody, stopionego chlorku kadmowego i zakłóca się silnie; przez to powinna powstać niebawem wyraźna wydzielnina kosmykowato-krystaliczna.

3. Destylacja.

Jeżeli destyluje się 100 centymetrów sześciennych zasad pirydynowych w sposób przepisany dla wysoku drzewnego, natenczas przy 140° powinno przejść co najmniej 50 centymetrów sześciennych, a przy 160° co najmniej 90 centymetrów sześciennych.

4. Mieszalność z wodą.

Przy zmieszaniu z podwójną objętością wody destylowanej powinien powstać płyn jasny i tylko słabo mieniający się.

5. Zachowanie się wobec wodorotlenku sodu.

Przy zakłóceniu 20 centymetrów sześciennych zasad pirydynowych z 20 centymetrami sześciennymi wodorotlenku sodu o gęstości 1.40 powinno się wydzielić po upływie pół godziny przynajmniej 18.5 centymetrów sześciennych, jako górna warstwa.

Do zakłócania mieszaniny należy używać cylindra mierniczego, obejmującego 50 centymetrów sześciennych, zaopatrzonego w podziałkę stopniowaną, z podziałem na połówki centymetrów sześciennych, który da się zatykać szlifowaną zatyczką. Zakłócanie powinno się odbywać w kierunku poziomym i w sposób umiarkowany, ma ono trwać przez pół minuty.

6. Miareczkowanie.

Rozczyn 1 centymetra sześciennego zasad pirydynowych w 10 centymetrach sześciennych wody miareczkuje się, za dodaniem 1 kropli roztworu oranżu metylowego (1:100), normalnym kwasem siarkowym, dopóki barwa żółta nie zmieni się na różowo-czerwoną.

Aż do objawienia się tej reakcyi powinno się zużyć nie mniej jak 9.6 centymetrów sześciennych normalnego kwasu siarkowego.

Załącznik C.

Wskazówka pod względem badania benzolu.

1. Zabarwienie.

Próba na zabarwienie odbywa się przy pomocy tego samego zabarwienia typowego i w drodze tego samego postępowania co próba na zabarwienie odnośnie do wysokości drzewnego.

2. Ciężar gatunkowy.

Powinien przy 15° Celzyusza obracać się między 0.880 a 0.910.

3. Destylacja.

Jeżeli 100 centymetrów sześciennych benzolu podda się destylacji w sposób przepisany dla wysokości drzewnego, natenczas przy ciepłocie od 78 do 100° Celzyusza powinno się otrzymać przynajmniej 90 centymetrów sześciennych destylatu.

4. Zachowanie się wobec wody.

50 centymetrów sześciennych benzolu zakłóca się silnie z 50 centymetrami sześciennymi czystej wody w cylindrze mierniczym, zaopatrzonym w stopniowaną podziałkę, przez pół minuty.

Gdy po chwili odstania obie warstwy rozłączą się, powinna warstwa górna obejmować przynajmniej 48 centymetrów sześciennych.

5. Mieszalność z alkoholem.

30 centymetrów sześciennych benzolu zakłóca się silnie przez kilka sekund z 60 centymetrami sześciennymi alkoholu mającego dokładnie 85 procentów objętościowych, w cylindrze mierniczym, zaopatrzonym w podziałkę stopniową, przez co powinien się wytworzyć jednolity, jasny rozezyn, jeżeli ciepłota mieszaniny wynosi 20 do 25° Celzyusza.

ORIGINAL ARTICLES

The Pathology of the Respiratory System

1. Introduction

The purpose of this paper is to present a summary of the pathology of the respiratory system as it is known at the present time. The material is divided into two main parts: the first part deals with the general principles of the pathology of the respiratory system, and the second part deals with the specific diseases of the respiratory system.

2. General Principles

The respiratory system is composed of the trachea, bronchi, bronchioles, and alveoli.

3. Trachea

The trachea is the windpipe, and is the main passage for air into and out of the lungs. It is composed of cartilage and muscle, and is lined with a mucous membrane.

4. Bronchi and Bronchioles

The bronchi are the main branches of the trachea, and the bronchioles are the smaller branches. They are both composed of cartilage and muscle, and are lined with a mucous membrane. The bronchioles end in the alveoli, which are the air sacs of the lungs.

5. Alveoli

The alveoli are the air sacs of the lungs, and are the site of gas exchange. They are composed of a single layer of cuboidal cells, and are lined with a thin layer of fluid. The alveoli are connected to the bronchioles by small airways called alveolar ducts.

The alveoli are the site of gas exchange, and are the most important part of the respiratory system. They are the site where oxygen is taken up by the blood and carbon dioxide is released. The alveoli are also the site where the blood is oxygenated.

The alveoli are the site of gas exchange, and are the most important part of the respiratory system. They are the site where oxygen is taken up by the blood and carbon dioxide is released. The alveoli are also the site where the blood is oxygenated.